

Melcion Mateu,
flamant guanyador
dels Jocs Florals de
Barcelona
PATRICIA TAGLIARI

ILLES LLIGADES
Melcion Mateu
Epíleg d'Andreu Gomila
Premi de Poesia Jocs
Florals de Barcelona
Editorial: Labreu
Barcelona, 2014
Pàgines: 80
Preu: 13 euros

Campionat de 'modus vivendi'

Des del primer dia que el vaig veure, fins i tot abans de llegir-lo, em vaig adonar que Melcion Mateu era diferent. I escriu, també, diferent dels altres, amb estil propi, que és la manera més adequada de dir que pensa i crea de manera independent. En un moment determinat, fa més d'una dècada, va tenir l'oportunitat d'anar a una universitat americana de primer nivell, però va preferir quedar-se on era, és a dir, aquí. No va voler l'excel·lència i el luxe acadèmic perquè prefereix la infanteria, viure al carrer, escoltar jazz en antres abans que a l'Auditori, parlar amb un conserge, un taxista o un repartidor de pizzes, que fer una conferència en una tribuna pomposa. Melcion Mateu és una barreja de mallorquí i barceloní, que finalment va optar per l'exili. Es va cansar de passar misèries ja en el temps de l'opulència. El destí van ser les classes, sovint en precari, per les universitats americanes. I em consta que els seus alumnes l'estimen. L'estimen com l'estimarà el seu company de pis, Matt Sweeney, protagonista del primer poema d'*Illes lligades*, el poemari amb què el Melcion va guanyar el premi dels Jocs Florals. Aquest

primer és una mena d'incitació a la vida, amb unes descripcions impagables, i potser és el poema més brillant de tots els que li he llegit. *La balada de Matt Sweeney* és el seu particular *A day in the life*: "L'hauríeu de veure quan es lleva, / amb la calba, amb el cap ple d'antenes retorçades. / Li hauríeu de veure els ulls verds de Heineken, / les ulleres i el nas d'intel·lectual / i la gota del nas, li hauríeu de veure / la boca i les dents / i la llengua i la papada i els

L'apunt

Nascut el 1971, Melcion Mateu és un jove veterà, que ha fet d'ambaixador i activista en els llocs més insospitats. Col·laborador del nostre suplement des de la joventut, ha traduït autors com John Ashbery, Michael Ondaatje i Siri Hustvedt. Ha estat més d'una dècada fent classes a la Universitat de Nova York. La seva obra inclou *Vida evident* (1999, Premi Octavio Paz), *Ningú, petit* (2002) i *Jardí amb cangurs* (2005).

pits i el cor / (tatuat damunt del cor), li hauríeu de veure / la panxa i l'esquena i el cul / guaitant-li per damunt dels calçotets." És això la poesia, adonar-te que ets al costat d'algú que t'ha impactat com ho van fer els *beatniks*, Henry Miller o Philip Roth. El Matt Sweeney del Melcion és un cant a l'amistat, a l'amor, com només ho saben fer els grans poetes. És un pròleg per desplegar tota una galeria de personatges, des d'un explícitament autobiogràfic a d'altres que ens ensenyen criatures resistents, com el duríssim hivern al sud de Queens, amb tots els molls de Manhattan fets un fàstic. La ciutat de Noya York, de la qual s'acomiada, adquireix una dimensió mítica, des del bop de Charlie Parker a aquestes balades crepusculars que contenen el to *cool* de Miles Davis o la singular exploració a l'ànima humana de Charlie Mingus, Dexter Gordon, Monk o el Coltrane que reconeix Andreu Gomila a l'epíleg, com quan ens diu d'una musa "encén un cigarret llarg i prim i es queda badocant a l'avinguda". *Illes lligades* és un llibre per aspirar-lo amb el vent de cara, per deixar-se dur per les cadències. Per assaborir-lo lleuger en la seva alta graduació. *